

Catholic Symbols

A List of Catholic Symbols and a short description of their meanings.

- **The Pelican**

The Pelican is used as a symbol of the Eucharist since the Pelican bird feeds its young by piercing its own flesh and taking blood from itself to feed its chicks. This is like Christ's offering of Himself on the cross in atonement for our sins. Through His Passion and Death on the Cross we now have the Sacrament of Eucharist in which the bread and wine are changed into the Body and Blood of Our Lord. Like the Pelican, Christ's manner of feeding us is through His self-sacrificial love.

St. Thomas Aquinas makes reference to the Pelican symbol in his famous hymn 'Godhead Here In Hiding'. The Pelican also appears on the Coats of Arms of Archbishop George Pell, and of Corpus Christi College at Oxford and Cambridge. Oxford and Cambridge are two of the greatest Universities in the world and were established in the thirteenth century. Many of the colleges in Oxford and Cambridge were established by Catholic religious orders for the education of their members and still retain reminders of their Catholic heritage, especially on their Coats of Arms. Within the quadrangle of Corpus Christi College in Oxford there is a large column on which is perched a statue of a Pelican. The words 'Corpus Christi' are Latin for 'Body of Christ.'

- **The Crucifix**

The Crucifix is a cross with a figure of the body of Jesus attached to it. Usually it has the letters INRI written across the top. These letters are short for the Latin phrase - '*Jesus Nazaranus Rex Judaeorum*' which translates as '*Jesus of Nazareth, King of the Jews*'.

These are the words which Pontius Pilate, the Roman Governor of Judea, ordered to be written above the Cross on which Christ was crucified. Sometimes a crucifix also has a skull and crossbones at the base of the cross. A crucifix must be placed on or over an altar where the sacrifice of the Mass is to be offered. In some Churches the Crucifix above the altar will depict Christ as the High Priest, crowned, robed and alive. This is because the Jewish High Priest was the person who offered the sacrifices for the Jews, and Christ is our High Priest who offers Himself to God for the remission of our sins. Crucifixes are carried in processions and displayed in Catholic homes as a constant reminder to us of Christ's sacrifice for us. Some nuns and brothers also wear a crucifix as a part of their 'habit'. A 'habit' is the word used to describe the special garments or 'uniforms' worn by members of religious orders . ***To be continued***

The Cross In My Pocket

**I carry a Cross in my pocket,
A simple reminder to me.
Of the fact that I am a Christian
No matter where I may be.**

**This little Cross is not magic,
Nor is it a good luck charm;
It isn't meant to protect me
From any physical harm.**

**It is not for identification,
For all the world to see ...
It is simply an understanding
Between my Savior and me.**

**When I put my hand in my pocket
To bring out a coin or a key,
The Cross is there to remind me
Of all that he's done for me.**

**It reminds me, too, to be thankful
For my blessings day by day;
And to strive to serve him better
In all I do or say.**

**It is also a daily reminder
Of the peace and comfort I share
With all who know my Master,
and give themselves to his care.**

**So I carry a Cross in my pocket
Reminding me, no one but me,
That Jesus Christ is Lord of my life
If only I'll let Him be.**

Fr. IVAN'S CORNER

- ***"You don't need to confess your sins to a priest. You can go straight to God."***

For a Catholic to say something like this...it's disappointing. I suspect that, human nature being what it is, people just don't like telling other people their sins, and so they come up with justifications for not doing so.

The Sacrament of Confession has been with us from the beginning, coming from the words of Christ Himself: "*Jesus said to them again, 'Peace be with you. As the Father has sent me, even so I send you.' And when he had said this, he breathed on them, and said to them, 'Receive the Holy Spirit. If you forgive the sins of any, they are forgiven; if you retain the sins of any, they are retained.'*" (John 20:21-23)

Notice that Jesus gives His apostles the power to forgive sins. Of course, they wouldn't know which sins to forgive if they weren't TOLD what sins were involved.

The practice of confession is also evident in the Letter Of James: *Is any among you sick? Let him call for the elders of the church, and let them pray over him, anointing him with oil in the name of the Lord; and the prayer of faith will save the sick man, and the Lord will raise him up; and if he has committed sins, he will be forgiven. Therefore confess your sins to one another, and pray for one another, that you may be healed.*" (James 5:14-16)

It's interesting that nowhere does James (or Jesus) tell us to confess our sins to God alone. Rather, they seem to think that forgiveness comes through some means of public confession.

And it's not difficult to understand why. You see, when we sin, we rupture our relationship not just with God, but with His Body, the Church (since all Catholics are interconnected as children of a common Father). So when we apologize, we need to do so to all parties involved -- God AND the Church.

Think of it this way. Imagine you walk into a store and steal some of their merchandise. Later, you feel remorse and regret the sinful act. Now, you can pray to God to forgive you for breaking His commandment. But there's still another party involved; you'll need to return the merchandise and make restitution for your action.

It's the same way with the Church. In the confessional, the priest represents God AND the Church, since we've sinned against both. And when he pronounces the words of absolution, our forgiveness is complete.

- ***"If the Church truly followed Jesus, they'd sell their lavish art, property, and architecture, and give the money to the poor."***

When some people think of Vatican City, what they immediately picture is something like a wealthy kingdom, complete with palatial living accommodations for the pope and chests of gold tucked away in every corner, not to mention the fabulous collection of priceless art and artefacts. Looking at it that way, it's easy to see how some people would become indignant at what they think is an ostentatious and wasteful show of wealth.

But the truth is something quite different. While the main buildings are called the "Vatican Palace," it wasn't built to be the lavish living quarters of the pope. In fact, the residential part of the Vatican is relatively small. The greater portion of the Vatican is given over to purposes of art and science, administration of the Church's official business, and management of the Palace in general. Quite a number of Church and administrative officials live in the Vatican with the pope, making it more like the Church's main headquarters.

As for the impressive art collection, truly one of the finest in the world, the Vatican views it as "an irreplaceable treasure," but not in monetary terms. The pope doesn't "own" these works of art and couldn't sell them if he wanted to; they're merely in the care of the Holy See. The art doesn't even provide the Church with wealth; actually, it's just the opposite. The Holy See invests quite a bit of its resources into the upkeep of the collection.

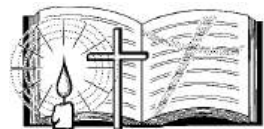
The truth of the matter is that the See has a fairly tight financial budget. So why keep the art? It goes back to a belief in the Church's mission (one of many) as a civilizing force in the world. Just like the medieval monks who carefully transcribed ancient texts so they would be available to future generations -- texts that otherwise would have been lost forever -- the Church continues to care for the arts so they will not be forgotten over time. In today's culture of death where the term "civilization" can only be used loosely, the Church's civilizing mission is as important today as it ever was.

Шкільне "Барбекю"

Кожного року наша школа робить барбекю, щоб зібрати кошти на шкільні екскурсії та додаткові навчальні посібники для дітей. Ця імпреза буде проведена у Суботу, 22 Вересня з 4:00 до 8:00 вечора. Парафіяни та гості запрошуються. Якщо квитки будуть придбані заздалегідь, то вартість квитків буде \$ 10 для дорослих та \$7 для дітей. Ціна \$13 дорослі та \$9 діти, якщо квитки будуть придбані при дверях у школі. За квитками зайдіть або зателефонуйте до школи: 732-826-8721.

Конверти Пожертв на Церкву

Ми скоро будемо замовляти конверти пожертв для церкви на 2013 рік. Якщо у вас немає конвертів а ви хочете бути зареєстрованими членами парафії то будь ласка зателефонуйте до церковного офісу 732-826-0767 або поговоріть із парохом - о. Іваном після Літургії і він вам дасть форму. Реєстраційну форму є на столику при вході до церкви. ДУЖЕ ВДЯЧНІ тим людям котрі уже записалися до парафії і вживають конверти. Із кожним роком таких людей стає більше і більше. Конверти на 2013 рік можна буде взяти у притворі церкви перед Різдвом. Просимо братів і сестер із України записуватися до церкви і бути щедрими у Ваших щотижневих пожертвах для нашої парафії і вашого нового дому.

**Декілька Висловів,
Які не Варто Говорити...**

1. **Не кажи назавжди**, бо в один прекрасний момент ти зрозумієш, що не зможеш виконати цієї обіцянки і тобі буде прикро та ніяково що твоє назавжди перетвориться на тимчасове і боляче поранить колись тобі близьку людину

2. **Не кажи ніколи б так не зробив**, тому що в певних обставинах ти можеш зробити й гірше...

3. **Не кажи я точно зроблю**, тому що ти навіть не уявляєш, які перешкоди відразу будуть десь з'являтися відразу після вимовлення слова «точно».

4. **Не кажи усе пропало, це кінець**, бо саме цей кінець може стати справжнім початком до удосконалення

5. **Не кажи люблю, коли не відчуваєш нічого у серці**, тому що тоді ти звикнеш до цього слова і не пізнаєш справжньої любові...

6. **Не кажи якби я мав те, що у мого товариша**, бо те, що є цінним для друга, скоріш за все тобі буде непотрібним...

7. **Не кажи, що у когось хрест легший за твій**, бо саме свій ти можеш понести, а з чужим ти зломисся... Не кажи за що мені це, бо повір є за що... і те, що ти думаєш, що є твоєю карою та терпінням може стати сходинкою для духовного зростання....

8. **Не кажи я подолаю свої недоліки сам**, бо тільки з Господом ти зможеш це зробити ... Не кажи мені ніхто не зможе допомогти, бо Господь усе зможе, ти тільки попроси і довірся Йому...

9. **Не кажи, що усі погані**, тому що зазвичай у кожній людині є щось хороше, тільки треба знайти... Не кажи, що колись було краще, ніж зараз, тому що кожна епоха має як позитив так і негатив...

10. **Не вживай слів прокляття**, ненависті та лихослів'я, тому що ці слова фізично повернуться до тебе...

Старайся бути християнином радісним, випромінюй світло любові та доброти і все довкола зміниться на краще... Люби Бога та ближнього і пізнаєш справжнє щастя і благодать від виконання цих двох найбільших заповідей...

Запитання до о. Івана?

- Чи може чоловік жінку (жінка чоловіка) заставляти йти на сповідь проти його/її волі? Яка точка зору церкви на це питання?

Не може чоловік ані жінка заставляти одне одного до Сповіді. Це – терор. Тайна Сповіді є приватною справою кожної людини. Це вияв любові каянника до Бога. А в любові немає насильства. Як можна заставити любити Бога? Якщо чоловік або жінка не хоче сповідатися – навіщо силувати? Треба молитися за повернення такої людини і покаяння прийде

- Хочу дізнатись про чистилище. Як там душа очищається від гріхів якщо вона вже немає нагоди виправитись, бо вже запізно? На які основи, це місце тимчасового страждання, може щось дати?

Не можемо мислити земними категоріями щодо питань вічності. Там все є зовсім інакше як нам здається. Чистилище є станом, у якому душа переходить так звані "митниці" вічності. Гарно це зображено у притворі Ближніх Печер Києво-Печерської Лаври. Здається, починається від гріха лінивства. Справа від душі стоять ангели, які заступаються за душою. Зліва стоять біси, які показують гріхи лінивства, вчинені протягом життя від дитинства аж до смерті. Біси хочуть забрати душу в пекло, а ангели не дають, бо душа каялася, і навіть, багато у житті вчинила добра. І так переходить душа "перевірку" по всіх гріхах: скупість, гнів, аборти, розпуста, алкоголізм і т.д.

Хто Вам казав, що в Бога щось є "запізно"? Бог є єдиний, Хто нам дає зробити щось "заднім" числом. Тому Церква усердно молиться за небіжчиків. Завдяки Церкві мільйони грішників "потрапили" до стану блаженства. Бог дає нам можливість виправити майбуття людини, яка упокоїлася раніше від нас. Тому, молитва та Літургія – це велика жертва для наших мертвих.

- Прошу Вашої поради у такій ситуації: я мала суперечку з однією людиною і у відповідь на мої закиди ця особа мені задала питання: "І ти перед Богом мені це кажеш?", маючи на увазі, що я несправедливо її звинувачую. Я відповіла, ствердно, будучи майже впевнена у своїй правоті. Але одночасно я налякалась цієї ситуації і потім роздумала, що може, я була певною не через те, що ця людина дійсно колись казала щось варте звинувачень, а через моє суб'єктивне сприйняття, що я думала, що вона казала щось варте звинувачень. Тепер я боюсь того, що тяжко прогрішила проти Другої Заповіді. Я визнаю свою відповідальність і вину за цей гріх. Поради прошу за ту другу людину – я думаю, що маю вибачитись перед нею, але не знаю, чи маю їй вказати, що вона теж причетна до такої ситуації? Чи є правильно призвати Бога до таких побутових суперечок? Буду щиро вдячна за пояснення

Сьогодні є модно прикликати Бога на свідка. Це є своєрідний страх, який прикликається на іншу людину, лякаючи карою Бога. Згрішили не Ви, а ця людина. Навіть, якщо це правда, не можна Бога всюди і завжди згадувати. Навіщо вибачатися? Ви хочете роздмухати справу і зробити себе винною? Якщо ця людина причетна – це на її сумлінні. Не втручайтеся, бо нашкодите самі собі. Тримайтеся Господа, і тільки Його бійтеся. Людей не потрібно боятися ніколи.

- Отче, щиро прошу Вашої помочі у вирішенні одного питання. Мій чоловік по необережності загубив шлюбну обручку. Що нам потрібно тепер зробити- чи просто купити йому іншу обручку, чи переплавити з моєї обручки дві (для нього і для мене). І як відновити її силу? Все ж таки шлюбна обручка це не просто колечко! І що зробити, щоб ця неприємна річ не вплинула на наше подружнє життя?

Так розумію, що кусочок металу керує вашим подружнім життям. А що, якби ви ще свою загубили? Пахне розлученням чи зрадою? Хто вам казав, що обручка має силу? Та це ж тільки маленький символ вашого нерозлучного кохання. Чому ви такі забобонні? Обручка, також, є сигнал для інших чоловіків, що ваше серце, душа та тіло належать вашому чоловікові, з яким Вас повінчав Господь.

Що робити? Купіть чоловікові нову обручку. Принесіть до священника, хай вам посвятить. Накладіть обручку на палець. Обніміться, поцілуйтеся, жийте, веселіться та тіштеся кожним днем! Вашим сімейним щастям не є якась обручка. Вашим щастям є Господь, Цар вашого подружжя+ваша подружня жертвність, у якій ви даруєте себе одне одному.

Можна жити щасливо без обручки. Для мене, як священника, після всього, що я бачив за 10 років в парафіяльному житті, шлюбна обручка – це просто колечко. Якщо немає молитви, сповіді, терпінням Причастя, взаємного кохання до смерті – не допоможуть, навіть, діамантові обручки.